

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közgazdasági s társadalmi lap.

A SZABADELVÉPÁRT KÖZLÖNYE.

Megjelen hetenkint ötször, u. m. Hétfőn, Kedden, Szerdán, Csütörtökön és Szombaton.

Előfizetési feltételek:

helyben hához hordva vagy vidékre postán küldve. Egész évre 10 frt. Félévre 5 frt. Negyedévre 2 frt 50 kr. Egy hónapra 1 frt.

Hirdetési díj:

öt hasábos posztos 6 krajczár. Nagyobb terjedelmű s több ízben megjelenő hirdetéseknek leengedés történik. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyilatkozati közlemények minden sor 20 kr. Ezek a szerkesztő által vételnek fel.

Debreczen, május 27.

A san-stefanói szerződés 3-ik pontja elrendeli, miszerint Ada-Kalé erőd, mely az Orsova melletti dunai szigeten emelkedik — leromboltassék.

Az azonban a san-stefanói ukáz sok olyat rendel el, minék életbeléptetésével eddigelé késtek, sőt minék életbeléptetése effectiv ténynyé soha sem válhatik.

Igy történt ez Ada-Kalé erőddel is. Az ada-kaléi erődöt 600 főnyi törökorség tartotta elfoglalva, mely kivonulván s az ágyukat ott hagyván, azt május 25-ének délben a mi csapataink szálolták meg.

Az erőd fölszereléseit leltár szerént adatták át az osztrák-magyar csapatoknak. A török őrség Boszniába indította. Az ausztriai-magyar csapatok egyszerűs mind az orsovai vasut mentébeni semleges területet is megszállták.

Mindezenre stratégiai tekintetek voltak azok, melyek a mi hadseregünket, illetve annak hadvezényletét e lépésre indították.

Ada-Kalé fontossága attól függ, hogy ki bírja. Ada-Kalé távolabb esik azon hadvonalaktól, melyekre jelenleg a török hadvezénylet figyelmének ki kell terjednie, mintsem hogy e helyen tekintélyesebb haderőt tarthatott volna.

Pedig ezen dunai szigeterőd bizonyos tekintetben urálja a Dunát és az osztrák-magyar csapatok kezében — mely mögött a kettős birodalom tekintélyt parancsoló hadereje is áll — erős závárt képez a mi Dunánk elzáratási szükségességének esetén!

Ez indíthatja az osztrák-magyar hadvezényletet azon lépésre, melylyel a san-stefanói szerződés egyik pontja ellen kézzelfogható óvat tett.

Természetes, hogy Ada-Kalé occupatióját nem a soldateskai önkény cselekedetétől kell tekinteni, sőt inkább egyik természetesen kifolyásul azon külügy-rünk által sokszor hangoztatott elvnek, melyszerint az összbírodalom érdekeit minden körülmények között és bárki ellen is meg kell védeni.

Az önvédelem parancsoló szükségessége a legutóbbi időben különösen déli határaink körül merült föl. A tapasztalás megmutatta, hogy a Balkán félsziget északi részén folyt hadakozások ideje alatt dunai kereskedelmünk sokszor szenvedett, de sőt déli határaink is sokat háborgattak.

Ez ellen óvintézkedéseket kell tenni. Ellen intézkedések egyikét tekintendő Ada-Kalének csapataink által történt occupatiója.

Sem több, sem kevesebbnek!

Külföld.

Schuwaloff nyilatkozatainak meghallgatása után az angol miniszterek és államtitkárok nagy tanácsot tartottak. E gyűlés eredményeit rebesgetik, hogy a congressusnak még most semmi sem állt útjában.

Bismarck nyilatkozott, hogy ő nem közvetített, csak módját ejtette annak, hogy Anglia és Oroszország új tárgyalásokba bocsátkozzanak.

A „Presse” írja, hogy a török hadügyminiszter intézkedéseket tett, hogy Mitrovicában 20,000 főnyi hadsereg elhelyeztethessék. Az angol tengerügyi hivatal izent Chathambe, hogy a megrendelt páncélos hadihajók elkészítése már nem oly sűrűs.

A magyar delegatióból.

A magy. delegáció f. hó 25 én d. u. 5 órakor tartotta első ülését Bécsben, melynek célja az volt, hogy a bizottságok minél előbb megkezdjék működésüket. Szilágyi elnök indítványára elhatározták, hogy a bizottság elnökei, egyetértve a közös miniszterekkel, határozzák meg a bizottsági tárgyalások megkezdésének idejét. Az a körülmény, hogy a közös kormány előterjesztése még sines kinyomtatva, nem fogja akadályozni a bizottságok tanácskozását.

Az ülés rövid ideig tartott, és körülbelül 25 tag volt jelen: a közös kormányt Andrássy gróf, Bylandt-Reidt gróf, Hofmann báró, Maywald tábornok, Orczy báró, Mérey és Szentgyörgyi udvari tanácsosok és Gaál sorhajóhadnagy képviselték; Zichy-Ferraris Victor gr. volt a jegyző.

A nyilvános ülés után összegyűltek a bizottságok tagjai, hogy megállapítsák a tanácskozások megkezdésének idejét. A hadügyi bizottság, mely a távollévő Pulszky Ágost helyébe Markus Istvánt választotta előadóvá, hét-főn tartja e s. ülését. A külügyi bizottságot valószínűleg hétfőre, a pénzügyi bizottságot pedig keddre fogják összehívni. A szárszámadási bizottság csak a hét végén kezd meg üléseit. A tengerészeti bizottság még nem állapította meg tanácskozásának idejét.

Zsedényi Ede, a pénzügyi bizottság előadója már átvette az osztrák delegáció jelenlétét a közös pénzügyminiszter 1878. évi költségvetéséről és a közös legfőbb számszék 1878. évi költségvetéséről. A közös pénzügyminiszter költségvetése 1854,659 frtra és egy új év részletezve, mint az előbbi években. A legfőbb számszék költségei 124,672 frtra ruagnak, tehát 2842 frttal kevesebbre, mint tavaly. Hoffmann közös pénzügyminiszter a delegáció valamennyi tagját e hó 29 ére estélyre hívta meg.

Fővárosi hírek.

Ballagi Mór, az akadémia egyik közlebbi ülésén, emlékbeszédet fog tartani. Szilágyi József felett. — A Fortuna-Fischer-féle ügyben már megtartották a végvártárgyalást. Fischer a hamis bukás bünténye alól fölmentett, vétkes gondatlansággal párosult bukkban büntetéséért azonban 8 napi fogságra ítéltetett. — A bástya-utczai Kern-féle hentes boltban, az ott alkalmazásban volt Balasitz Róza nevű fiatal leány elmesztette nyakát. Öngyilkosságának oka, azt mondják, szerelmi viszony volt. — Kautz Byula egyetemi jogtanárnak hallgatói szombaton arany tollat adtak. — A rákospalotai párbajról terjesztett hírek alaptalanok. — Odry Lehel a párisi kiállítás mint állatszerezés szerepét; tíz áveg rózsáveze van kiállítva.

A debreczeni orvos-gyógyszerész-egylet és a biharmegyei orvos-gyógyszerész és természettudományi-egylet együttes ülése.

Debreczen, május hó 25. — (M) A két tudományos testvéregelet együttes évi közgyűlése ugy az egyleti tagok, mint a közönség élénk érdeklődésével köztől folyt le. A város háza nagy tanácssterme már öt óra előtt megtelt a legválogatottabb haligalossággal és egyleti tagokkal. A debreczeni orvos és gyógyszerész egylet tagjai teljes számmal jelentek meg, Bihar, Hajdú és Szatmármegyeekből ott voltak dr. Bodor Károly, a n.-váradai testvér egylet titkára, dr. Konrád Márk a nagyváradi szülészeti-iskola tanára, a derek veterán dr. Grosz Albert N.-Váradról, dr. Kiss Ferenc Szalontáról, dr. Csorba Lajos és dr. Simon

Gáspár H.-Szoboszló, dr. Tomm Béla Udvariból, dr. Adler Adolf N.-Károlyból, dr. Steiner Mór Ér.-Mihályfalváról. Szépen volt képviselve a helybeli katonai orvoskar is. dr. Pruttman Alajos ezredorvos, dr. Reinel Vilmos és, dr. Tschepper Károly főorvosok által. Gyógyszerész urak a vidékről kilenczelen jelentek meg, u. m. Nagy Károly h.-bőszörményi, Horváth L. kabai, Trojanovics Gusztáv sarkadi, Draveczky Sándor m.-keresztúri, Hagen Sándor p.-ladányi, Hering Sándor n.-várad, Mátray István ér.-mihályfalvi, Zlotky Mihály n.-bajomi és Trocsányi Imre szoboszlói gyógyszerészek.

A halgatóság közt ott láttuk néhai dr. Kátay Gábor nővérét Kátay Katalint s még néhány a tartandó emlékbeszéd iránt kiválóan érdeklődő hölgyet, továbbá ft. és ngs. Révész Bálint püspököt, nt. Fördös Lajos, Szász Domokos, K. Tóth Mihály, Varga Lajos lelkész urakat, Debreczen város polgármesterét Simonffy Imre ó nagyságát, Karczagról Papp Elek urat, — Debreczenből Körner Adolf h. főkapitány, Barcsay István tanácsnok, Körösi Sándor, Kisszel István, Tóth István, Nemes Kálmán, Karap Mór, T. Chikó László, Des Combes Henrik, Csúrka János urak s a hírlapok több képviselőjét, s több másokat.

Elnök dr. Popper Alajos az ülést a következő, élénk figyelemmel kísért szép beszéddel nyitotta meg.

Milyen tisztelt gyűlekezet!

Miőn a biharmegyei orvos-gyógyszerész- és természettudományi egyesület, a debreczeni orvos-gyógyszerész egylettel szellemi és erkölcsi összeköttetésre lépett, azon megállapodás jött létre, hogy a rendező évi közgyűlések évenként felváltva — Nagyváradon és Debreczenben — tartassanak. És így az eddig szorosan megtartott sorrend szerint, — az idén nekünk debreczenieknek jutott a szerencse a tisztelt társaság tagjait körünkben fogadhatni és velök együtt a közös gyűlést megtartatni.

Miőn azért kedves barátainkat és egylettársainkat, valamint egyáltalában az ide egybegyűlt tisztelt vendégeinket tisztelettel üdvözölöm és nekik szívből erőd hozottisten mondanék, — nem lehet, hogy egyszersmind őszinte kifejezést ne adjak azon benső örömnem, melylyel valamennyiünknek lelke mindannyiszor eltelik, valahányszor ezen évi közös gyűlések akár itt Debreczenben, akár oda át a kedves vendégszerető Nagyváradon tartanak, mint ugyanannyi ünnepeit az öszteletlen barátság és rokonszenves ügyfélség alapján kötötté frigyelűsünknek.

Mert hogy a mi annyi lelkesedéssel felkarolt és oly állhatatos odaadással fenntartott egyesülésünk valóban életrevaló eszme volt, hogy az elvetett mag nem kopár terméketlen talajra esett; eről — hogy többet ne említsék — tanusodik a mindinkább növekedő figyelem, részvét és érdeklődés, melyet évi közös gyűléseink már-már szélesebb körökben is kelteni kezdenek.

Csak végig kell szemlélnem ezen díszes gyűlekezetet és látnom, miként a nagy nevű társaságok színe-jáza vissza nem riadva nem fáradságtól, sem áldozattól, hozzáink átrándult; és látnom, mily nagy tekintélyű díszes vendégközörsőre sietett szíves felhívásunknak engedve, gyűlésünket nagybocsú jelenlétével megtisztelni és fentebbi állításon az egyesült léteink iránti közérdeklődést folytonos növekedéséről legott be van bizonyítva.

Nem alaptalan tehát abbéli meggyőződésünk, hogy ama szép remények és várakozások, melyek egyesülésünkhez kötvék, mindinkább megközelítik megvalósulásukat, — a mennyiben egyes-ülésünköt a mindnyájunk által oly féltékenyen őrzött kincs, a közegészségügy fejlesztésére és előmozdítására gyakorlati eredmények és kézzelfogható vívmányok háramlása is bizony várható és remélhető.

A mi azonban tisztelt gyűlekezet, a mai együttléteinket szeriettel emeli és annak az önnépelyesség kiváló jellegét kölcsönzi, az, — hogy egyletünk épen a mai önnépelyes közös gyűlésünket véte legalkalmasabbnak arra, hogy az egylet egy rész néve ép oly szent és kegyeletes, mint szomorú kötelességet teljesítsen. Egyletünknek ugyanis legközelebb nagy csapás, kipótolhatatlan veszteség érte: egyik legkitűnőbb, legjelesebb és legérdemesebb tagját — Kátay Gábort — ragadta ki a

kérelmetlen halál körülből férfi korának délpontjában, áldásos és tevékeny munkásságának közepette. Nagy veszteségünk feletti jogos fájdalomnak adunk ugyan már kifejezést jegyzőkönyvünkben, de Kátay Gábor, az országos nevű férfi emlékének mi többel tartozunk. Ugyanazért kötelességének ismerte egyletünk, nagy halottja emlékeztetése Kátay Gábor nevének, az ő emlékének megőrkítéséhez.

Miőn t. gyűlekezet a mai napirendünk ezen mindenek felett kimagasló momentumát önkönkülön figyelmébe ajánlanám és szíves megjelenésüket ismételve tisztelettel megköszönöm, van szerencsém az 1878. évi közös gyűlést megnyitottnak nyilvánítani.

Elnök beszédét élénk, helyeslő éljenzéssel tüntette ki a jelen volt közönség.

Utána dr. Bodor Károly, a nagyváradi testvér-egylet titkára emelt szót, tolmácsolván a nagyváradi egylet kartársi üdvözlését s örömeit fejtegette, hogy az egyleti élet mind több-több ért hódít házáinkban s örvendest példaképpen hozta fel a Debreczenben most alakulóban lévő „Irodalmi és művészeti kör”, melynek létesülése iránt a szomszédos vidék is nagy érdeklődéssel viseltetik.

Aztán dr. Konrád Márk jelentette, hogy a nagyváradi egylet derek elnöke dr. Lukács János akadályozva van gyöngékedés folytán az eljövételben, mely jelentést a gyűlés fájdalommal vette tudomásul.

Elnök jelenti, hogy Miskolczy Lajos főispán ö mlga sajnálkozását fejezte ki, hogy Debreczenből távolléte folytán az ülésen meg nem jelenhet; — ezen jelentést is tudomásul vétették.

Ezek után megkezdődtek a program szerinti előadások. Dr. Grosz Albert az országos hírű szemész N.-Váradról olvasta fel „Jegyzetek és statisztikai adatok a vakok ról” című értekezésének egy részét. A jeles felolvasás sok érdekes adatot tartalmaz s azt a jelen voltak feszült figyelemmel kísérték s a derek veteránt megjelénézték.

Utána dr. Zelizy Dániel, a debreczeni orvos- és gyógyszerész-egylet titkára lépett a szószékbe, melyen dr. Kátay Gábor arczképe lefotóztatott volt elhelyezve s felolvasta ropant gondnal s csaknem szokatlan részletességig kitérődő, eszme gazdag s remek irányú emlékbeszédét dr. Kátay Gábor felett. A felolvasás több mint másfél órát vett igénybe s a felolvasót a hallgatók záposan megjelénézték.

Elnök az emlékbeszéd megértése után a következőleg szölgött:

Engedje meg a t. gyűlekezet, hogy a tisztelt előadó urak az egylet köszönetét tolmácsoljam. A legelénkebb figyelemmel és legfeszültebb érdeklődéssel hallgattuk meg az oly gazdag, a haza, a szenvedő emberiség, az irodalom és tudománynak szentelt élet genialis leírását. Legyen szabad nézetemet nyilvánítani, tisztelt barátaink műve méltó volt ahhoz, kinek életét oly híven, oly szépen, a legkisebb részletkéig mesterleg kidomborította esztelenül sikerült. Fogadják legjelesebb előismerésüket.

Majd dr. Varga Géza állott fel s indítvány, miszerint a jeles emlékbeszéd, hogy abban Kátay Gábor számos, ezáltal itt meg nem jelenhetett tisztelői is gyönyörködhessenek, kinyomattassék, egyhangúlag elfogadtatott s annak eszköztetésével a választmány megbízott.

Dr. Mayer Ágost nem jelenhetvén meg, értekezése a nagyváradi hívveizek felől nem tartott meg.

Igen érdekes és tanuságos előadást tartott dr. Spitzér Károly debreczeni orvos a staphylomáról, s előadását az általa kezelt négy szembetegnek bemutatása még érdekesebbé tette. Ezen előadás is megérdemelt éljenzésben részesült.

A Trájánovics Ágoston sarkadi gyógyszerész ur előadása az idő rövidsége folytán a legközelebbi szakülésre halasztott.

Végül dr. Konrád Márk tartott rögtönzött előadást a kiirtott méhdaganatokról, s azt praeparatumok bemutatásával kísérte. A kitűnően sikerült s tanuságos előadást a közönség a legelénkebb tetszésnyilatkozatokkal fogadta.

bizhatik-e öben. Ezzel azt akarom mondani, hogy hajlandó-e ezen ügyben minket gyámolítani. Ön előttem jellemzilárd, tehetséges embernek látszik és arról is meg vagyok győződve, hogy ön, ha netalán nem volna kedve szegény barátomnak segélyre lenni, e beszédem nem történtek tekintendi. Kérem, fontolja meg a dolgot kellőleg.

Mig Fernow ez alatt csak izelgette a bort, Krimpf egész pohárral hajtott fel belőle és csakugyan sokáig töprekedett magában. Igen, ez alkalom ilyen szerinti volt, ő a leányt hirbe akarta hozni, sőt romlására törekedett, mert minél mélyebbre fogna az lesüllyedni, annál közelebb jut hozzá, — ki szintén az élet alsó rétegü iszapjában lábál. Persze, hogy a mellett ököre is szorult keze azon gondolatnál, hogy előbb egy másik, egy idegen, egy előkelő ur foghat közelébe a leányhoz és játékszerévé teendi. Ennek felképzésének pillanatra fölfort vére és mintegy fáradtan lehaggett. Azonban ha szenvedélyt valamiképp leglégítést remélhetett, ug az csak ezen az uton történhetett. Mit érdekelte őt az, ha más bírja majd a leány szerelmét, csak ő neki legyen

megengedve vonagló ujjait karcsu derekára helyezni. A bor még inkább felhevítte. Már a harmadik üveget fogyaszták és Fernow a legnagyobb elővigyázattal ivott.

„Mi véleményben van tehát, Krimpf ur! Azt szeretem, hogy oly gondosan meg hányvát mindenedet, mert azt ne feleddje, hogy a mily fényes leend a jutalom, ha ön nekünk segítkezést nyújt, épen oly szomorú következményekkel járna a dolog öné néve, ha megkísérlenül velünk játékokt özi.”

„A mit igérem, azt meg is szoktam tartani”, viszonzá a festész tampa hangon és mitután személt jobb kezével egyideig előföve tartotta egészen határozottan így szölg: „Rendelkezzék velem, szolgálatjára állók; mitevő legyek?”

„Egyelőre nem sokat; lakásomra a palotatérén könnyen ráakadhat; kérem, keressen föl holnap dében. Majd egy levelet fog kapni, melyet a leányunk kevéhez kell jászania. Ez öné néve, kinek — mint föltételezem — hozzá szabad bejárása van, nem lesz nehezzen teljesíthető föladat.” Krimpf elkomorodva bólintott igent fejével. „A leányunk azonban nem

szabad megtudnia, hogy a levél ön által lett hozzá becsempészve. A megbízást önként oly ügyesen kell végrehajtania, hogy a leány ne is sejtthesse a levél odakerülésének módját. — A leány válaszát ugyanoly módon kell keze közé kerítenie.”

„Es ön azt hiszi, hogy felelni fog a levélre?” kérdezte Krimpf igen halkal.

„Reméljük. A levélben arra kéretik, hogy válaszát egy bizonyos kijelölt helyre tegye, ezen hely hollétét közlendem önnel és önnek egyéb teendője nem lesz, mint a választatot onnan kezembé elhozni.”

„No hiszen ez valóban nem sok”, viszonzá a festész ijeszítő hangzása kacajjal. És tényleg nem is volt az egész egyéb egy levél egyszerű kézbesítésénél. Azonban a levél tartalmától egy szegény ártatlan leány jövődjéleltorsora függött, azon barát nyugalma és kétségbeesése függött, kinek asztalánál élt és ki megosztá vele falatát.

„Erre tehát jóakarólag vállalkozik ön velünk szemben?” kérdezte Fernow.

„Igen, megteszem”, viszonzá Krimpf és

Több tárgy nem lévén, elnök megköszönte az általános érdeklődést — s az ülést berekesztettnek nyilvánította.

A tárgyalási teremből.

— Május 24. —

II. Horvát Antal sámsomi lakos bepanaszolta, miszerint a magyarorsági csapásokban, tánczközben, f. évi febr. 19-én T. ar István s többek által minden ok nélkül leveretett, s rajta több sebek ejtettek.

Az orvosi látélet, majd a pótóltag kivett orvosi felülvélemény több könnyű testisértésen felül azon okon, mert a koponya, egy redtett ütés miatt krajczárnyi nagyságú területen a csontthártyától megfosztatott, sulyos testisértezt minősít.

Mint ahogy ezen sérelmezések elkövetését Ifj. T. ar István, Magyar István és Hajdu László önmagok beismerették:

A kir. törvénytisztek: Ifj. T. ar István sulyos testi sértesért 4 havi, Magyar István pedig abbani büntenesséért az első 2, — utóbbit elenben 3 havi börtönrre elítélte, mi elítéltek által felebbeve lön.

Napi hírek.

— Az orvos- és gyógyszerész-egylet közgyűlését szombaton este a Bikában igen csinos sikerült bankette követte. Ott voltak a debreczeni orvos és gyógyszerész urakon kívül a vidéki tagtársak és vendégek mind, ott láttuk ug. Simonffy Imre polgármester urat, Kiss Lajos urat, kedves országgyűlési képviselőket, Kiss Sándor, Kisszel István urakat s több másokat. A bankett, még ha meg oly kitűnő is az ellátás, mindig a felköszöntések által nyeri meg fűfűszerét s e díszvárosra mindkét tekintetben egyike volt a lehető legsikerültebbeknek. Első szölgött az egyleti búrgó elnök s a jeles szöngök dr. Popper Alajos, szállva az egylet volt jeles elnökehez dr. Tegze Imrehez, s miután az elődének érdemeiről a legmelegebb szavakban emlékezett meg, áttért azon viszony vázolására, a melyben a debreczeni ifjabb egylet, a régibb nagyváradi testvéregelethez áll, éltette annak minden tagját, de különösen a jeles tudós elnököt dr. Lukács Jánost, ki akadályozta volt abban, hogy köztünk jelen lehessen. Tha mássy Károly ur a mi kedves jó polgármesterünkét Simonffy Imre ó nagyságát, kinek a közegészségügy s minden más a közjó előmozdítására irányzott téren való búrgó működését szépen méltatta és esztelte, üritette közlekedés és éljenzés közt poharát. Simonffy Imre ó polgármester ónsza örömet fejezték ki a felett, hogy a tudós tárgyletek Debreczenben inteni üléseikkel már ismételve megtisztelt, mindkét egylet nemes törekvéseire isten áldását kérve s sikert kívánva, mindkét egylet tagjait éltette. Dr. Bodor Károly vonatkozásal arra, hogy Debreczen és Nagyváradot már számos ízben kísérelték meg egymástól elválasztani, mi ha pillanatra sikerült is, de az összeköttetés sok és fontos tekintetben mindig szorosabb kötelekkel állott helyre: a két egylet elváhatlan testvériségéért üritett lelkes éljenzés közt poharát.

Dr. Zelizy Dániel — dr. Poós Imre budapesti hírneves tudósunk és dr. Bódog Albert miskolci jeles orvosnak távirattal olvasván fel, melyekben sajnálkozásukat fejezik ki a felett, hogy meg nem jelenhettek, e távollévő jelesekért ivott. Dr. Konrád Márk a debreczeni egylet zászlóvivőit, lelkesítő, életét szellemét, dr. Popper Alajos elnököt és dr. Zelizy Dánielt titkárt éltette. — Utána az egylet elnöke dr. Popper Alajos emelt szót, s a jeles beszédet egész terjedelmében a következőkben közölgött:

A ki az orvosi napiasító termékeit figyelemmel kíséri, tudja hogy mostanában nem csak nálunk, hanem Ausztriában ug a külföldön is az orvosi viszonyoknak a hatóságok és a nagy kövönös irányban való rendezése a discussió napi rendjén áll.

A mi különösen minket magyarokat illet, tagadhatatlan, hogy orvosi viszonyaink ezerféle tekintetben még igen sok kívánai valót hagy-

keze az asztalon keresztül átvonaglott a tiszt felé, ki azt némi önküdelem után érinté.

A festész kis keze hideg és mégis izadt volt.

„Igy tehát gyűntekkel rendben volnánk”, mondá a tiszt erőltetett könnyedséggel, mert borzadtott attól a szemben ülőtől, ki oly könnyű lélekkel volt képes barátját és gazdáját elárumi. „Igyunk még egy pohár bort és gyujtsunk rá még egyszer.”

Krimpf mindkettőt megtevéte és egy lát-szött, mintha a bordeauxiul ezen óranegyed emléket is lebilbléte volna; s zemi elveszték eddigi komor kifejezésökét és vigen tekinté-nek körül a szobában; ujjai vonagló mozdulattal fogák körül a poharát, mely tüstént megtelt; sőt jó kedve annyira megtért, hogy dudalogott is magában, nevezetesen egy vegsor ismétlést, melyet Böblér Henrikről az utóbbit napokban gyakran hallott: Chantous, buvons, traleralea.

(Folyt. köv.)

A „Debreczeni Ellenőr” tárcaja.

A szerencse pillanata.

Irta: Hackländer F. W. MÁSODIK KÖTET.

Tizenkettedik fejezet.

— Barátságos lakoma. —

„A melynek első emeletén.” — vágott közbe Krimpf nagy érdeklődéssel, a melynek első emeletén az ön egyik barátja, Wenden báró lakik.

„A mint hallom, ön ismeri nevét, tehát tud is a dologról valamit.”

„Oh igen, sőt ugy vélekdem, hogy a soknál is többet”, viszonzá a kis festész fuladozó lélekzettel, „a soknál is többet.” E mellett fogait csikorgatá.

„Az a kérdés, vajjon mi, illetve barátom

A legutányosabb árak mellett!

